

Kedves Testvérek!

Azt kérem, hogy mai napon legyen erőnk az ünnepléshez, legyen kedvünk, és legyen időnk arra, hogy átadjuk magunkat az örömhírnek. Nem véletlen mondom most ezt a mondatot, hogy átadjuk magunkat az örömhírnek. A föltámadási történetben Jézus úgy nem ragadható meg, ahogyan talán nagyon szeretnénk. Annak a realitása, amit az angyal közvetít, hogy „Nincs itt, föltámadt!”, hogy ennek a realitása nem csak az, hogy föltámadt, hanem az is, nincs itt, nincs ott, s ebben a pillanatban úgy, ahogy mi szeretnénk, nincs is velünk.

A föltámadásba vetett hitünknek a lényege, hogy amikor elindulnak az asszonyok és mennek az üres sírhoz, és belekémlelnek ott a sötétbe. Tulajdonképpen mi másra is várnának, minthogy egyszer csak a föltámadás fénye, mint valami hatalmas sziporkázó világosság, borítsa el őket. Hogy a föltámadás fénye valahogy áradjon szét és – és ahogy ünnepeljük ma a liturgiában is – hogy átélhessük, ahogy egyszer csak a húsvéti gyertya fényén túl az összes világítás fölkapcsolódik, és azt mondjuk: „Na, hát ez az! Hát ez a húsvéti fény!” Ezzel egy kicsit becsapjuk magunkat, mert a beszámoló ezt nem erősíti meg, sokkal inkább azt, hogy Jézus egyszer csak úgy tűnik fel, mint egy kertész, Jézus úgy jön a tanítványokhoz, mint egy idegen, Jézust úgy találják, mint egy vándort, Jézus úgy tűnik fel, mint egy halász, aki éppen reggelit készít.

Hát hol van az a mennyei csodás fényesség, amit mi annyira várnánk, és éppen mintha a hitünk erre a nagy fényességre irányulna? Ez a kérdésem: Hol ez a világosság? Olyan gyönyörű volt, ahogy a húsvéti fényt megénekeltek. A húsvéti gyertya marad, még ha el is fogjuk fűjni. Hol van a fény? Ez a kérdés: Hol a fény? Most már nem teszem föl többször. Hát a válasz tulajdonképpen végtelenül egyszerű, mert ahogyan az angyal azt mondja a tanítványoknak „Hát, ahogy megmondta nektek... föltámadt, ahogy megmondta nektek.” A fény, a húsvéti fény nem kívülről árad a világra, hanem az emberi szívben gyullad föl. A húsvéti fény belülről árad kifelé, és ezért lehetséges az, hogy amikor valakinek a szívében a húsvéti fény egyszer csak föllobban, ő meglátja a szembe jövő Jézust. Ha valakinek a szívében ez a húsvéti fény nem gyullad föl, jöhet vele szemben Jézus, nincs hozzá fénye, amivel meglátná, hogy „Hisz a Mester az!” A húsvéti fény nem kívülről árad a világra, hanem belülről sugárzik kifelé, és Jézus ezt pontosan előre megmondta. Azt mondta: „Ne keressétek Isten országát úgy, hogy bárki is azt mondhasa, itt van, vagy ott van, mert Isten országa bennetek van, és köztetek van.” Ezért a húsvéti fény az emberi szívben és az emberi szívek között világít. Ha ott nem világít, akkor nincsen. Ha ott nem világít, akkor sötétbe borul a világ, és akkor elindulhatunk nyugodtan, és kereshetjük, és az üres sírtól a sötét sírig fogunk jutni.

Húsvétnek az örömhíre az, hogy Jézus végérvényesen, örök érvényűen az ember szívét lángra lobbantotta, és onnan belülről ez a fény sugárzik kifelé. Ahogyan az emberi szívek találkoznak egymással, ez a fényesség az emberek között átjárja a világot, és ez a fény a mi hitünk. Tulajdonképpen ilyen egyszerű. Ezért, amikor az örömhír így hangzik: „Nincs itt, de nézzétek meg, nincs ott.” ez nem valami arcátlan angyali becsapása az embernek, nem gúny, valami angyali gúny, hanem az örömhírnek a titka így kerül kihirdetésre. „Látjátok, nincs itt, látjátok, nincs ott, és ahogyan nagyon szeretnétek volna eddig, hát nincs is veletek és mellettetek, hanem ott van bennetek, és ott van közöttetek.” Magunkban és a szívek között ott világlik a fény, akkor ez mit is jelent?

Azt jelenti, hogy Jézus hogyan van velünk? Hát azt mondja az angyal, ahogyan megmondta előre. Jézus mögöttünk áll. Nem mondhatjuk, hogy itt van, vagy ott van, vagy éppen itt mellettünk van, mögöttünk áll. Szép a magyar nyelv, ahogy azt mondja, mikor meg tudom mondani, hogy ki áll mögöttem, egész bátor leszek. Amikor valaki úgy érzi, hogy senki se áll mögötte, úgy nehéz az élet. És lehet, hogy azok, akiknek a mögénk állását hordozzuk a szívünkben, már régen nincsenek is ezen a földön.

Ha az édesapánk, az édesanyánk, az őseink a maguk módján meg tudtak bennünket áldani. Lehet, hogy már régen nincsenek itt ebben a világban, a lábunk a földön, és ők nagyon sajátos értelemben mögöttünk állnak. Mert mögöttünk állnak, és érezzük magunkon az áldásukat. Ezért meg tudunk állni ebben a világban, mert tudjuk, hogy kik állnak mögöttünk. Tudjuk, hogy az Isten mögöttünk áll. Nem mondhatjuk, hogy itt, és ott, és nem lehet őt kihasználni, és nem lehet őt rángatni, és nem lehet őt a mi különböző hatalmi és egyéb törekvéseinkre fölhasználni. Azt tudhatjuk, hogy milyen sajátosan megerősít bennünket, hogy Isten mögöttünk áll, és ezért nem félünk. Nem azt jelenti, hogy nem fogunk elesni. Mögöttünk áll. Attól még eleshetünk, attól még eltévedhetünk, attól még elbizonytalanodunk és gyöngék leszünk. Ez nem von le semmit annak az erejéből, hogy mögöttünk áll.

Mit mondhatunk el Isten bennünk való jelenlétéről? Azt, hogy egyszer csak megjelenik. A föltámadási híradások tulajdonképpen ezt üzenik: egyszer csak megjelenik. Az emberi tapasztalat olyan szépen őrzi annak az élményét, hogy mit jelent, hogy valaki, akit szerettek, egyszer csak megjelenik? A csecsemőnek még

időérzéke sincs, azt se tudja, hogy mennyi idő telt el, de azt tudja, hogy egyszer csak meg fog jelenni az édesanya. Egy jó anya, amikor kell, megjelenik, biztos benne, legfőljebb nyöszörög, jelzi a hiányt.

Akiben ott él még ennek az érzékenysége, hogy valaki, akit szeretek, hát egyszer csak meg fog jelenni. A szerelmes, mert a szerelmes is az a valaki, aki akárhányszor nyílik az ajtó, hát mit vár? Hogy ő jön. Ezért, miközben éli az életét, naponta, heteken át, hónapon át, akárhányszor nyílik az ajtó. Nem furcsa ez? A szerelmes úgy van, tudom, hogy éppen elutazott, ha nyílik az ajtó, nem számít. Nyílik az ajtó – ő, lehet, hogy ő lesz az! S akkor jön egy gondolat, egy realitás: de hát lenn van Szegeden..., de nem baj, ha nyílik az ajtó: „Lehet, hogy ő az!” Egyszer csak megjelenik, ez egyáltalán nem lehetetlen. A szerelmes tudja, hogy az életnek ott van ez a logikája, hogy egyszer csak megjelenik.

Amikor az ember szíve roppant érzékeny, a húsvéti isteni jelenlétre, amikor az ember megy el ebből a világból. A haldokló, aki hogyha elkészült, azt mondja: „Hát, most már egyszer csak meg fog jelenni, ez biztos.” És azt mondja: „De várom, hogy egyszer csak mármost megjelenjen. Nem én szabom meg az órát, és nem én a percet, de egyszer csak most már meg kell jelennie.”

Annyit jelent, hogy szembe jön velünk. Hogyhogya szembe jön velünk? Már azt várnánk, hogy valahogy mögülünk van, egyszer csak elhagy bennünket, ahogy megérkezünk, ott vár minket. S ezzel szemben egész mehökkentő, hogy nem egyszer azt mondja a szent evangélium, Jézus szembe jött velünk, és szembe találkoztak vele. Egy emlékemet hozom elő. Körülbelül egy évvel ezelőtt, szerdán, mert az a szabadnapom, elmentem Szilvásváradra. Gyönyörű idő volt, őszi idő, és ahogy mentem ott az erdei utakon, egyszer csak szembe jött velem két volt tanítványom. Szerdán, 1 órakor. Mi történik olyankor, amikor egy teljesen váratlan lehetetlen helyen, két dolgozó ember, szerdán 1 órakor... szembe jön egy másik dolgozó emberrel? Hát mi történik ilyenkor, mi történik ilyenkor? Kikapva a szót egymás szájából azt mondjuk: „Te itt? Hogyhogya te itt? Mit keresel te itt?”

A húsvétnek egy nagyon sajátos üzenete. Néha az ember úgy megy, ez Isten útja, megyünk Isten útján, s ahogy nagy magabiztosan megyünk, jön velünk szemben Jézus, és mi mehökkentően ezt a kérdést tesszük föl: „Te mit keresel itt? Te hogyhogya itt? Nem itt vártunk, nem így vártunk.” Húsvét az embert meglepi. Húsvét állandóan áthúzza azt, amit mi Istenről gondolunk. Egyszer csak szembe jön velünk, és mi megkérdezzük: „Te itt? – Igen.” Attól kezdve rájövünk, hogy az életben ott van valahogy annak a csodája, hogy Isten egyszer csak megjelenik, és szembe jön velünk, és azt mondja: „Igen, éppen itt.” Sokszor, ahogy azt mondja „Igen, énnekem most tudod, szembe kellett mennem veled, mert mindig csak egy kicsit mentél el jobbra, vagy balra, most éppen a másik irányba mész, mint amerre kellene. Én megyek jó irányba, tudod? Ezért mentem most veled szembe. De most hagylak, és ezen itt el tudsz gondolkodni.

Ezt egészen világosan, többszörösen is mondja az angyal is, aki az üzenetet hordozza: „Elöttetek megy.” Érdekes az, hogy a húsvéti ember, aki hordozza magában a fényt, a húsvéti ember, akinek a szívében ott a fény, és köztük ott a világosság, hogy el tudja fogadni azt, hogy úgy megy Isten előttünk, hogy sose látjuk. Kirándultatok már úgy, hogy a túravezető előttetek ment, de még csak a hátát se láttátok? Mikor egyik óra, másik óra, harmadik óra, és „Hát biztos, hogy előttünk megy, hát valahol itt kell lennie, hát előttünk, hát biztos, hogy előttünk.” Nekünk is szembe kell nézni, hogy mi is az emberek előtt megyünk. Utánunk is jönnek. Néha meg kell mutatni az embereknek, létezik jobb út, még azoknak is akikről, úgy gondoljuk, hogy menthetetlenek.

Néha, nem az eléd álló ellenséggel vívod a legnagyobb csatát, hanem az emberekben rejlő sötétséggel. Legnagyobb győzelem nem az, hogy legyőzöd ezt a sötétséget, hogy segítesz fényt találni benne. Az emberek meg tudnak változni, ha kapnak rá esélyt. A változást, a bűnbánat, a jobb út keresésének történetei jelentik. Hiszünk a változás erejében. A legkeményebb harcokat nem ököllel nyerjük meg, hanem bátorsággal, együttérzéssel és azzal a szándékkal, hogy jót látsunk másokban akkor is, ha ők már nem látják saját magukban. Néha legjobb győzelmek azok, amiket nem is terveztünk. Arról van szó, hogy az emberek rátaláltak a jobbik énjükre. A felismerés, hogy az erő nem a rettegésből fakad, hanem az összefogásból. Nem a programokban rejlik a titok, hanem abban, hogy hiszünk benne. Néha csak egy valaki kell, aki hisz benne, hogy képesek rá. A reményt hordozta.

Arra van szükségünk, hogy tudjunk úgy menni az élet útján, hogy tudjuk, hogy mögöttünk vannak, hogy Feltámadt Krisztus egyszer csak megjelenik, hogy néha szembe jön velünk, illetve hogy úgy tud előttünk menni, hogy az a fény segít bennünket az úton, ami megvilágítja előttünk az életet, és bátorít bennünket arra, hogy akkor is menjünk, ha nem látjuk a hátát.

A mai evangélium tehát nagyon sajátosan abba gyűjti össze az örömhírnekeket ezt a nagyon sajátos ragyogását, hogy azt mondja nincs itt, és azt mondja nincs ott, és ahogyan nagyon szerettétek volna, hát nincs is veletek, hanem bennetek van, és közöttetek van. Mert megígérte, mert feltámadt. Amen.